

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 20 лева предплатени. Одобренъ и препорѣчанъ отъ М-вото на народната просвѣта съ окрѣжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година

Редактори: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ, РАДКА СТАНИМИРОВА и ВАСИЛЬ СТОИЦЕВЪ

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Владая, 45 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ГОДИНА ШЕСТА
БРОЙ 5
ЯНУАРИЙ 1942

ДЕЧКО ПАЛЕЧКО И ПЪТЛЕТО КЛЕЧКО ОТНОВО ПЪТНИЦИ

отъ Стефанъ Мокревъ

Въ никое царство и въ никое господарство на свѣта не ѣ станали и нѣма да станатъ такива увеселения и празненства, каквито при посрѣщането на царския синъ и неговата жена. Днитѣ и нощитѣ се слѣха въ едно — дни на непрекъсната радостъ и веселие. Две царства се съединиха. Единъ царъ стана тѣхенъ господаръ.

Шумътъ, парадитѣ, молебнитѣ, коронясването и безкрайнитѣ банкети умръзнаха на Дечко Палечко. А какво да кажемъ за горкото Пѣтле Клечко? Отъ недоспиване и подарѣци то едва се влачеше и заспиваше дето седише.

Единъ прекрасенъ день, за общо огорчение, Дечко Палечко и Пѣтле Клечко решиха да заминатъ за други страни. Не ги разколебаха нито молбитѣ на старата царица и на единадесеттѣ ѣ дѣщери, нито увещанията на стария и младия царъ и тѣхнитѣ военачалници. Отрупани съ подарѣци, отъ хубави по-хубави, по-скѣпи отъ най-скѣпитѣ, двамата нераздѣлни приятели напуснаха страната.

Стѣпиха на чужда земя.

Дечко Палечко и Пѣтле Клечко спрѣха на една мо-
рава.

Не можеха да се нагледатъ на зелената, на пѣстритѣ цвѣта.

Горе, отъ скалитѣ, нѣкой извика:

— Хе-хе-хей!... Хе-хе-хей!...

Дечко и Клечко отидоха да видятъ кой вика и защо зика.

Надъ скалитѣ имаше войнички постъ. Дребенъ, опърленъ отъ слънце и вѣтръ, войникътъ имъ разправи, че тѣхната земя е владение на храбъръ боляринъ. Боляринътъ бѣше на война и никой освенъ него не можеше да разреши влизането на чужденецъ въ земята имъ.

И тѣй и тѣй молиха Дечко и Клечко войникътъ, ала той остана непреклоненъ.

Решиха да действуватъ съ хитростъ.

Дечко се качи на Клечко. Той полетѣ, а Дечко забрѣмча като самолетъ. Войникътъ се заяпа. Никога не бѣ виждалъ живи хора да летятъ. Накрай града Дечко чу женски писъци и охкане. Полетѣха къмъ гласа.

Градътъ бѣше столица на болярина. До градскитѣ стени, въ заобиколено съ трѣстици мѣсто, седѣше наполовина зарита въ земята млада хубава жена. Тя непрекъснато плачеше. Скубѣше коситѣ си, протѣгаше рѣце къмъ небето за помощъ и призоваваше дветѣ си деца.

Дечко и Клечко спрѣха при нея. Жената престана да плаче и да вика.

— Коя си ти и защо плачешъ? — заговори я Дечко.

— Жената на болярина, — смѣнка мъченицата и отново започна да стене.

Дечко и Клечко се нажалиха. Клекнаха и почнаха да риятъ прѣстѣта около жената.

— Какво се е случило? Кажки, разправи, обясни! — настояваха Дечко и Клечко.

Жената ги изгледа съ слъзливи очи.

— Кажки. Ние всичко ще наредимъ. Ние всичко можемъ.

— Спасете невиннитѣ ми дечица! Нищо не искамъ за себе си.

— Де сѣ тѣ?

Жената на болярина разправи:

— Когато боляринътъ тръгна на война, родихъ две близначета, момиченце и момченце. Коситѣ имъ сѣ златни като лѣчитѣ на слънцето. Когато плачатъ, бисери капятъ отъ очитѣ имъ, а когато се засмѣятъ — трендафили цвѣтятъ по челата имъ. Дветѣ ми по-голѣми сестри, бездетни, доши стари момичи, грабнаха децата. Скриха ги отъ мене, а на тѣхно мѣсто сложиха въ люлжитѣ едно куче и едно маче. Съобщиха на болярина, че сѣмъ родила вмѣсто деца животни. Прѣснаха тази лѣжа по цѣлата земя.

Болярката заради така силно и жално, че Дечко и Клечко

(Следва на стр. 2)

ЗИМА

Каква невидима картина изглеждатъ снѣжнитѣ поля на мойта радостна родина, на мойта бащина земя!

Мълчатъ затрупани горитѣ, полята пълни съ тишина, и сякашъ чувамъ равнинитѣ, какъ кротко дишатъ подъ снѣга.

До брѣговетѣ тихо пѣятъ скованитѣ въ леда рѣки и въ снѣжнитѣ полета грѣятъ следи отъ селскитѣ коли.

А въ слънце блѣснали селата, примамватъ пѣтника съ димътъ, и обещава на душата единъ спокоенъ, топълъ кътъ.

Щастливъ е онзи който мине и свърне въ топлитъ къщи — каква невидима картина ще види въ снѣжнитѣ поля!

Славчо Красински

ДОМАШНО УПРАЖНЕНИЕ

Снимка отъ Августъ Фрайтичъ
Изъ изложбата на хърватската художествена фотография

БРАТА МИЛАДИНОВИ

Изтекоха 80 години отъ мъченическата смъртъ на двамата братя Миладинови — неуморимитѣ борци за българска просвѣта и свобода.

Въ началото на миналия вѣкъ нашиятъ народъ започна гигантска борба за духовно освобождение. Въ първитѣ редици на борбата бѣха и братя Миладинови. Съ слово и перо неуморнитѣ и смѣли труженици будѣха народната свѣсть на българитѣ въ Ма-

кедония.

Въ тази борба паднаха много и скѣпи жертви. Братя Миладинови сѣщо не бѣха пощадени. Наклеветени, тѣ бѣха затворени въ Цариградъ невинни. И когато пристига нареждане да бѣдатъ освободени, намиратъ ги мъртви, отровени.

Великъ е подвигътъ на братя Миладинови. Тѣ дадоха живота си за народната свобода. Йорд. Алексиевъ

РАДОСТЪ ВЪСРѢДЪ СНѢГА

Трикъ-филмъ на „Славейче“, рисунки отъ Сава Георгиевъ, стихове отъ Радка Станимирова

Три дни и три нощи снѣгътъ все вали, но не искамъ още той да преваля.

Че така съ шейната леко се лети, ще се спустнемъ двама и ще видишъ ти.

Колко е приятно на чистъ въздухъ тукъ, времето си златно не губя ни мигъ.

Вчера ний съсъ Ваню новъ снѣженъ човѣкъ, направихме двама за чудо и смѣхъ.

Николай Фолъ

ДЪРВЕНОТО ДЕТЕНЦЕ

Живѣлъ нѣкога беденъ дърводѣлецъ. Той си ималъ добра и работлива жена, която го обичала отъ все сърдце и всѣка вечеръ му варила чорбича отъ киселецъ. Тѣ седѣли подъ ябълката на двора, изкусвали сладката чорбича и после дълго се молѣли на Бога да имъ подари едно детенце. Но Богъ не искалъ да чуе молбитѣ имъ. Жената почнала да линѣе, а мъжътъ да се отбива все по-често въ кръчмата.

Като видѣлъ, че добритѣ хора така ще си пропаднатъ, милостивиятъ дѣдо Господъ се престорилъ на бѣлобрадъ старецъ и отишелъ при дърводѣлца:

— Слушай, дърводѣлце, я

направи едно дървено детенце. Ти си изкусенъ майсторъ, ти ще го направишъ така хубаво, че жена ти много ще се зарадва.

Дърводѣлецътъ си рекълъ: — Защо пъкъ да не се опитамъ?

И веднага се заловилъ на работа. Четиредесетъ дни дѣлалъ и дѣлбалъ той дървеното детенце и на четиредесетъ и първия день го отнесълъ въ къщи.

Отначало жена му се зарадвала, но щомъ размислила, започнала да плаче:

— Дяволътъ ти е далъ тоя съветъ, — викнала тя презъ сълзи. — Махни това дървено детенце. Не го искамъ, не го искамъ.

Играбнала детето и го хвърлила въ запаленото огнище. Но изведнажъ пламъцитѣ излѣзли отъ огнището и започнали да се овиватъ около жената. Нещастната запищѣла отъ ужасъ и се спуснала презъ пламъцитѣ да извади детето отъ огъня. Тогава пламъцитѣ се прибрали въ огнището, а жената прегърнала дървеното си детенце, повила го въ пелени, направила му люлка и почнала да му пѣе приспивна пѣсень.

— Какво лисе е разпѣла, ко-
го ли приспива? — зачудили се съседкитѣ и надникнали презъ прозореца. Катовидѣли, че въ люлката лежи дървена кукла, всички едногласно отсѣкли:

— Полудѣла е, клетата.

А жената на дърводѣлца, все повече и повече обиквала

дървеното си детенце. По нѣкога ѣ се струвало, че неговитѣ дървени устица ѣ се усмих-
ватъ и че ѣе ѣе прошепнатъ „мамо“. Въ къщи станало весело, пъкъ и дърводѣлецътъ престаналъ да ходи въ кръчмата.

Минало време и веднажъ дѣдо Господъ, който виждалъ всичко отъ небето, повикалъ едно ангелче и му пришепналъ нѣщо на ухото.

На сутринта жената на дърводѣлца намѣрила въ люлката си вмѣсто дървено детенце, трѣбърно детенце.

— Господи, колко си добъръ къмъ мене! Има ли сега по-щастлива майка въ цѣлия свѣтъ?

А съседкитѣ мърморѣли:

— То се знае. Друго е сре-
бърно детенце.

Една отъ тѣхъ дори проце-